

Λεξ. Δημητρ. 2) Πληροῦμαι μούχλας, εὐρωτιῶ Ἡπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) κ.ά.: Ῥάχλιασι τὸν τυρί-τοῦ φαεῖ-τοῦ ψωμί κττ. Αἰτωλ. Ἡπ. Σάμ. Ἄμα παίρν' ἀέρα τοῦ ψουμί δὲ ῥαχλιάζ' Αἰτωλ. Παρνασσ. Ῥαχλιασμένον τυρί-φαεῖ-ψουμί κττ. αὐτόθ. Ῥαχλιασμένους ἱλαῖς αὐτόθ. Ῥαχλιασμένου γλυκὸ Σάμ. Συνών. μούχλιάζω. 3) Ἀποκτῶ χρώμα σκιερὸν Πελοπν. (Ἀργ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Θερίζουν, παίρνουν τὸν καρπὸ κ' ἡ καλαμὰ μεινέσκει, βάζουν φωτιά ἔς τὴν καλαμὰ κι ὁ κάμπος ἀραχνιάζει Ἀργ. Συνών. μαυρίζω. β) Μεταφ. ὠχρίω, ἐπὶ σωματικῆς ἐν γένει καταπτώσεως, ἰσχνότητος καὶ ἀσχημίας πολλαχ.: Ἄσμ.

Μὰ Κώστα μ', γιατί ῥάχνιασις κι εἶσι ῥαχνιασμένους; — Ἀπ' τὸν πουλὺ τὸν κουρνιαχτὸ κι ἀπ' τὸν πουλὺ τοῦ [δρόμου

Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Οἱ ἄσπροι μαῦροι γίνονται κ' οἱ ροιδανοὶ ῥαχλιάζουν κ' οἱ τριανταφυλλοπρόσωποι πρὸ γνωρισμοῦ δὲν ἔχουν (μοιρολ.) Γορτυν.

Ἐφάγανε τὰ σῦκα μας κι οὔλα μας τὰ σταφύλια κ' ἐμεῖς ἀπάνω ἔς τὰ βουνὰ μ' ἀραχνιασμένα χεῖλη Κρήτ. Συνών. χλομιάζω. 4) Πληροῦμαι ρύπων, λερώνομαι Μακεδ. (Σιάτ.) Χίος κ.ά.: Ῥάχνιασαν τὰ ροῦχα Σιάτ. || Ἄσμ.

Μαῦρα θὰ βάψω νὰ φορῶ, μαῦρα καὶ ῥαχνιασμένα, γιατί μ' ἐπορηστήκανε δὴνὸ μάτια ζαχαρένια Χίος.

β) Μετβ. 1) Καθιστῶ τινα ἀμαυρόν, χλομόν Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Ἄσμ.

Μὴν τὸ μαυρίσ' ὁ κουρνιαχτός, μὴν τ' ἀραχνιάσῃ ὁ ἥλιος. Συνών. ἀσκημίζω. 2) Διαλύω διὰ τῆς σήψεως, ἀποσυνθέτω ΝΠολίτ. Μελέτ. 2,337: Ἄσμ.

Δὲν εἶμαι μάννα νὰ πονῶ, πατέρας νὰ λυποῦμαι, μένα μὲ λένε μαύρη γῆς, πικρὴ φαρμακωμένη, σαράντα μέρες τοὺς βαστῶ κι ἀπὲ τοὺς ἀραχνιάζω, τοὺς κόφτονται τὰ χέρια τους ἀπανωτιῶ ἔς τὰ στήθη καὶ ρέβουν τὰ ματάκια τους σὰν τὸ μαργαριτάρι, πέφτουν καὶ τὰ μαλλάκια τους τριῦρο ἔς τὸ λαιμό τους (μοιρολ.)

Μετοχ. 1) Ὁ καθ' ὃν ὑπόκειται τις εἰς θλίψεις καὶ δυστυχίαν, ἐπὶ ὀνομάτων χρόνου Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἡλ.) κ.ά.: Μαύρη μέρα καὶ ἀραχνιασμένη ἔχω! Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Σήμερα μαῦρος οὐρανὸς κι ἀραχνιασμένη μέρα, σήμερα ξεχωρίζουνε ἀετὸς καὶ περιστέρα Ἡλ.

Καπνίλα μᾶς ἐπλάκωσε, ἀραχνιασμένοι χρόνοι Κρήτ. 2) Ὁ ἐν στενοχωρίᾳ εὐρισκόμενος Ἡπ.: Καρδιά μαύρη κι ἀραχνιασμένη 3) Ἐλεεινὸς τὸ σῶμα, ρακένδυτος Μακεδ. (Βλάστ.)

Πβ. ἀραχναίνω, ἀραχνίζω.

ἀράχνιασμα τό, κοιν. ἀράχνασμαν Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.) ῥάχνιασμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω.

1) Ὁ σχηματισμὸς ἀραχνίων εἰς μέρος τι κοιν. 2) Ὁ ἰστὸς τῆς ἀράχνης Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) — ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 37: Πρέπει κάνεις νὰ παστρεύῃ τ' ἀραχνασμάτα κι ἂν κ' ἐν πανί ἀρρώστια (εἰδεμὴ πιάνει ἀρρώστια) Σούρμ. || Ποίημ.

Δὲ θέλω σάβανό μου ἀσβεστόσκοι, δὲ θέλω γιὰ στεφάνι μ' ἀραχνασμάτα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

ἀραχνιαστὸς ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 157 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀραχλιαστὸ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω.

1) Ὁ πλήρης ἀραχνῶν, ἀραχνιασμένος ἐνθ' ἄν.: Τὰ πανεθούρξα ἡγκιαῖ ἀραχλιαστὰ (τὰ παράθυρα ἦσαν κτλ.) Τσακων. || Ποίημ.

... κεραμίδια ... | κάποιων φτωχόσπιτων ἀραδιαστὰ μαῦρα ... | σὰν ἀπὸ θάνατους ἀραχνιαστὰ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀραχνερός. β) Μεταφ. δυστυχῆς Τσακων.: Μαυριστὲ τζ' ἀραχλιαστὲ! (ἀρά). 2) Ὁμοίος πρὸς ἰστὸν ἀράχνης, ἀραχνοῦφαντος Λεξ. Δημητρ.: Ἀραχνιαστὸ πέπλο, ἀραχνιαστὴ δαντέλλα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

ἀραχνίζω Χίος ῥαχνίζου Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη.

1) Πληροῦμαι ἀραχνίων Χίος: Ἄσμ.

Νὰ δῆς ἐσὺ τὸ μέρος μου, τρομάρα θὰ σὲ πιάσῃ, ποῦ ν' ἀπομέσα σκοτεινὸ κι ἀπέξω ῥαχνιασμένο.

2) Ἀφαιρῶ τοὺς ἰστούς τῆς ἀράχνης Μακεδ. (Καστορ.): Ῥαχνίζου τοῦ σπῖτ'. Συνών. ξαραχνιάζω. Πβ. ἀραχναίνω, ἀραχνιάζω.

ἀραχνίλα ἡ, ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 106.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Τόπος πλήρης ἀραχνῶν: Ποίημ.

Ἀπ' τῆς μαυρίλας, τῆς ἀραχνίλας τὴν ἀποθήκη σὲ σκονισμένα γυαλιὰ κλεισμένο παλαιὸ κρασί.

ἀράχνινος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 29.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς κατάλ. -ινος.

Ἀραχνοῦφής: Ποίημ.

Καὶ πλέκοντας τοῖς φημιστὲς ἀράχνινες νταντέλλες μὲ τὴν τιμὴ τῆς κάθε μιὰ ἔς τὸν κόσμον τοῦτον ζῇ.

Συνών. ἀραχνένιος, ἀραχνιαστὸς 2, ἀραχνοκαμωμένος, ἀραχνός, ἀραχνοῦφαντος, ἀραχνοῦφασμένος (ἰδ. ἀραχνοῦφαίνω).

*ἀραχνῖος ἐπίθ. ῥαχνῖος Μακεδ. (Σιάτ.) ῥάχνος Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος.

Ἀκάθατος, ρυπαρὸς ἐνθ. ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν εἶμι ἄσπρους κι ἄλικους, σκύψι χιρτίσέ μι, κι ἂν εἶμι μαῦρους κι ῥαχνῖος, ὕρνα κι σκέπασέ μι (ὕρνα = γύρισε).

ἀραχνίτσα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀραχνίτσα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀράχνη διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὰ ἀράχνη ἐνθ' ἄν. 2) Μετων. ὁ λίαν ἰσχνὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀραχνοκαμωμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 67.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ἀράχνηνος, ὁ ἰδ.: Ποίημ.

Πλουμίζεται, χρυσώνεται, γεμίζει λίγο λίγο καὶ λάμπει τὸ ἀλαφρὸ παννὶ τὸ ἀραχνοκαμωμένο.

ἀραχνοκεντημένος ἐπίθ. ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 18.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

